

Samling af Afgørelser

Sag C-378/17

**Minister for Justice and Equality
og
Commissioner of An Garda Síochána
mod
Workplace Relations Commission**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court (Irland))

»Præjudiciel forelæggelse – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse – direktiv 2000/78/EF – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – ansættelsen af politibetjente – et ved lov oprettet nationalt organ, der skal sikre håndhævelsen af EU-retten på et bestemt område – beføjelse til at undlade at anvende national lovgivning, der er i strid med EU-retten – EU-rettens forrang«

Sammendrag – Domstolens dom (Store Afdeling) af 4. december 2018

EU-ret – forrang – modstridende national ret – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – et ved lov oprettet nationalt organ, der skal sikre håndhævelsen af EU-retten på dette område – manglende kompetence til at undlade at anvende national lovgivning, der er i strid med EU-retten – ikke tilladt

(Rådets direktiv 2000/78)

EU-retten, og navnlig princippet om dens forrang, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter et ved lov oprettet nationalt organ, som har fået tildelt kompetence til at sikre håndhævelsen af EU-retten på et bestemt område, ikke har kompetence til at undlade at anvende en bestemmelse, der er i strid med EU-retten.

Det tilkommer nemlig medlemsstaterne at udpege de retter og/eller institutioner, som har kompetence til at kontrollere gyldigheden af en national bestemmelse og fastsætte passende retsmidler og procedurer, som gør det muligt at bestride denne gyldighed, og, hvis søgsmålet er begrundet, at ophæve den pågældende bestemmelse og i givet fald fastlægge virkningerne af en sådan ophævelse.

Ifølge Domstolens faste praksis følger det derimod af EU-rettens forrang, at de nationale retsinstanser, der inden for rammerne af deres respektive kompetencer skal anvende EU-rettens bestemmelser, er forpligtet til at sikre den fulde virkning af disse bestemmelser og skal om fornødent af egen drift undlade at anvende enhver modstående national bestemmelse, uden at de behøver at anmode om eller afvente en forudgående ophævelse af denne nationale bestemmelse ad lovgivningsvejen eller ved ethvert andet forfatningsmæssigt middel (jf. i denne retning dom af 9.3.1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, præmis 17, 21 og 24, og af 6.3.2018, SEGRO og Horváth, C-52/16 og C-113/16, EU:C:2018:157, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

Hvis Workplace Relations Commission i egenskab af et organ, som den nationale lovgiver har tillagt kompetence til at sikre anvendelsen af princippet om forbud mod forskelsbehandling ved beskæftigelse og erhverv – således som konkretiseret ved direktiv 2000/78/EF og lovene om ligebehandling – skal træffe afgørelse i en tvist vedrørende dette princip, kræver princippet om EU-rettens forrang, at det inden for rammerne af sine beføjelser sikrer den retsbeskyttelse, der for borgerne følger af EU-retten, og sikrer dennes fulde virkning, idet det skal undlade at anvende enhver modstridende bestemmelse i national lov (jf. i denne retning dom af 22.11.2005, Mangold, C-144/04, EU:C:2005:709, præmis 77, af 19.1.2010, Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, præmis 53, og af 19.4.2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, præmis 35).

Hvis et organ såsom Workplace Relations Commission, der ved lov er pålagt opgaven at sikre anvendelsen og håndhævelsen af direktiv 2000/78, ikke ville kunne fastslå, at en bestemmelse i national ret er i strid med dette direktiv, og såfremt den som følge heraf ikke ville kunne undlade at anvende den pågældende bestemmelse, ville den effektive virkning af EU-rettens regler vedrørende retten til ligebehandling i relation til beskæftigelse og erhverv mindskes (jf. i denne retning dom af 9.9.2003, CIF, C-198/01, EU:C:2003:430, præmis 50).

(jf. præmis 34, 35, 45, 48 og 52 samt domskonkl.)